

Kaikilla meistä on tarina.

Uskaltaako Janice kertoa omansa?

KOTI- SIIVOOJAN TARINAT

SALLY PAGE

DOCENDO

Kotisiivoojan tarinat

SALLY PAGE

**KOTI-
SIIVOOJAN
TARINAT**

Englannin kielestä suomentanut
Marja Helanen

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuperäisteos

Sally Page: *The Keeper of Stories*, 2022

Copyright © Sally Page 2022

Suomenkielinen laitos

© Docendo, 2025

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

www.docendo.fi

Suomennos: Marja Helanen

Kannen kuvat: Shutterstock.com

Kannen suunnittelu: Ellie Game

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-027-8

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@docendo.fi

*Isälleni
rakkaudella*

Prologi

Jokaisella on tarina kerrottavanaan.

Mutta jos tarinaa ei olekaan? Mitä sitten?

Siinä tapauksessa Janice alkaa kerätä muiden tarinoita.

Janice seurasi kerran kuuluisan englantilaisen näyttelijän, Kansallisaarten, Oscar-palkintogaalassa pitämää kiitospuhetta. Kansallisaarre kuvaili siinä nuoruusvuosiensa siivoustyötä: nainen oli nuorena ja toiveikkaana poseerannut toisten ihmisten kylpyhuoneissa peilin edessä pidellen vessaharjaa kuin Oscar-pystiä. Janice miettii, miten olisi mahtanut käydä, jos Kansallisaarre ei olisi menestynyt näyttelijänä. Olisiko tämä vieläkin siivooja niin kuin hän? He ovat suunnilleen samanikäisiä – vähän alle viisikymppisiä – ja heissä on hänen mielestään hieman samaa näköäkin. No, (hänen on pakko hymyillä), ehkä he eivät ole kovinkaan samanlaisia, mutta yhtä lyhyenlöntä, joskus tulevaisuudessa arvatenkin

melko vantteria. Hän miettii, olisiko Kansallisaarrekin päätnyt keräämään toisten ihmisten tarinoita.

Janice ei jaksaa muistaa, mistä hänen keräilynsä alkoi. Ehkä elämän kirjosta, josta hän näki vilauksia ajaessaan bussin kyydissä töihin Cambridgen maaseudun halki. Tai jostain keskustelunpätkästä, jonka hän sattui kuulemaan putsatessaan lavuaaria. Ennen pitkää (pyyhkiessään pölyjä olohuoneessa tai sulattaessaan pakastinta) hän pani merkille, että ihmiset kertoivat hänelle tarinoitaan. Kenties niin oli aina tehty, mutta nykyään se käy toisin, nyt tarinat kurkottavat häntä kohti, ja hän kerää ne talteen. Hän tietää olevansa vastaanottavainen. Kun hän kuuntelee tarinoita, hänen pieni nyökkäyksensä kertoo sen, minkä hän tietää todeksi: hän on monelle ihmiselle vaatimaton ja arkinen astia, johon he voivat valaa salaisuutensa.

Tarinat ovat usein odottamattomia, välillä hauskoja ja kiehtovia. Toisinaan ne uhkuvat katumusta, toiste taas elämänmyönteisyyttä. Janice arvelee ihmisten puhuvan hänelle siksi, että hän uskoo heidän tarinansa. Hän iloitsee odottamattomasta ja nielee kertojan liioittelut karvoineen päivineen. Kun hänen aviomiehensä illalla hukuttaa hänet pikemminkin puhetulvaan kuin tarinoihin, hän muistelee suosikkitarinoitaan, nauttii niistä jokaisesta vuoron perään.

YKSI

Tarinan alku

Maanantailla on aivan erityinen järjestyksensä: aluksi naurua, loppupäivä kohti surua. Nuo tunteet kannattelevat Janicen maanantaita kuin eripariset kirjatuet. Hän on järjestänyt päivänsä tieteen tahtoen sillä lailla, koska naurun odotus auttaa häntä nousemaan vuoteesta ja voimistaa häntä siihen, mikä koittaa sitten myöhemmin.

Janice on havainnut, että hyvä siivooja voi kutakuinkin itse määrätä päivänsä ja tuntinsa – ja mikä tärkeintä: maanantainsa tasapainon, jonkin erityisen päivänsä siivousjärjestyksen. Kaikki tietävät, ettei luotettavia siivoojia niin vain löydy, ja yllättävän monille cambridgeläisille näyttää selvinneen, että Janice on harvinaislaatuinen siivooja. Hän vähän empii ”harvinaislaatuiseksi” kehumista (hän sattui kuulemaan sanan, kun eräällä työnantajalla oli ystävä kahvilla). Ei hän harvinaislaatuinen nainen ole. Mutta onko hän hyvä siivooja? Kyllä, sitä hän taitaa olla. Hän on totisesti kyllin harjaantunut. Kunpa vain hänen elämäänsä ei kuitattaisi tähän tapaan: ”Hän siivosi hyvin.” Jäädessään

pois bussista Janice nyökkää kuljettajalle karkottaakseen mielestään tuon yhä useammin mieleen juolahtavan ajatuksen. Kuljettaja nyökkää takaisin, ja pikku hetken Janicesta tuntuu, että mies aikoo sanoa jotain, mutta sitten bussin ovet puhauttavat uloshengityksensä ja sulkeutuvat tutisten.

Bussin ajaessa pois Janice jää katsomaan pääkadun yli pitkää vihreää puistokatua, jonka varrella on omakotitaloja. Joissakin talojen ikkunoissa hohtelee valo, muut ovat kaihdinten varjostamia ja pimeitä. Janice kuvittelee, että kaikkien noiden ikkunoiden taakse kätkeytyy monta tarinaa, mutta tänä aamuna häntä kiinnostaa vain yksi: kadunkulman Edvardin aikaisessa rönsyilevässä talossa asuvan Geordie Bowmanin tarina. Hän ei usko muiden asiakkaidensa koskaan tavanneen Geordieta, eivätkä he todennäköisesti koskaan tapaakaan tuota miestä hänen kauttaan (Janice on sitä mieltä, ettei hänen maailmansa kuulu pyöriä niin). Mutta totta kai he ovat kuulleet Geordie Bowmanista. Kaikki ovat kuulleet Geordie Bowmanista.

Geordie on asunut samassa talossa yli neljäkymmentä vuotta. Aluksi hän vuokrasi talosta huonetta – Cambridgessä vuokrat olivat huomattavasti halvemmat kuin Lontoossa, missä hän oli töissä. Ajan myötä, naimisiin mentyään, hän päätyi ostamaan talon vuokraemännältään. Geordie ja hänen vaimonsa eivät hennoneet häätää muita vuokralaisia, joten kasvava perhe asui erinäisten taidemaalarien, tutkijoiden ja opiskelijoiden keskellä, kunnes nämä yksi toisensa perään muuttivat omasta aloitteestaan pois. Sitten alkoi taistelu juuri vapautuneesta huoneesta.

”John oli kaikkein ovelin”, Geordie muistelee usein ylpeänä. ”Hän vain otti ja kuskasi kamansa huoneeseen, ennen kuin vuokralaiset olivat pakanneet omansa.”

John on Geordien lapsista vanhin ja asuu nykyään perheineen Yorkshiressä. Geordien muu pesue on levittäytynyt ympäri maailmaa ja käy hänen luonaan milloin suinkin ehtii. Hänen rakas vaimonsa Annie on kuollut vuosia sitten, mutta talossa ei ole mikään muuttunut vaimon kuoleman jälkeen. Janice kastelee joka viikko Annien ruukkukasvit – jotkin niistä ovat jo kuin pieniä pensaita – ja huiskii pölyt Annien amerikkalaisen kirjallisuuden kokoelmasta. Geordie kehottaa Janicea lainaamaan kirjoja, ja aina välillä hän ottaa mukaansa jonkin Harper Leen tai Mark Twainin oman lohtulukemistonsa täytteeksi.

Geordie avaa oven, ennen kuin Janice ehtii kaivaa avaimensa esiin.

”Ajoitus ennen kaikkea, kuulemma”, Geordie jylisee. Geordiella on mahtavat raamit ja ääni samaa sarjaa. ”Tulehan sisään, niin aloitetaan kahvitellen.”

Se on Janicelle vinkki laittaa heille vahvaa kahvia – ja siihen reilusti kuumaa maitoa, ihan Geordien maun mukaan, tarkalleen Annien tyyliin. Janicelle se sopii. Geordie pitää yleensä itse itsestään huolen (milloin ei ole Lontoossa, ulkomailla tai pubissa), ja Janicesta tuntuu, että Annie kyllä hyväksyisi sen, että hän hemmottelee Geordieta aina välillä.

Geordien tarina kuuluu Janicen suosikkeihin. Se muistuttaa häntä ihmisen luonteenlujuudesta. Tarina kertoo ilman muuta myös jotain omien lahjojen käyttämisestä, mutta sitä

Janice ei välitä miettiä, koska kyseinen aihe liippaa liian läheltä hänen lapsuutensa aikaisia Raamatun tarinoita ja saa hänet muistamaan oman lahjattomuutensa. Joten hän syysää nuo ajatukset syrjään ja keskittyy luonteenlujuuteen, jota ilmeni pojassa, josta oli tuleva Geordie Bowman.

Geordie varttui (yllätys, yllätys) Newcastleessa. Janice arvelee, että Geordien nimi on oikeasti John tai mahdollisesti Jimmy, hän ei ole enää ihan varma. Ajan mittaan nimestä vain sukeutui Geordie. Geordie asui lähellä satamaa, missä hänen isänsä oli töissä. Heillä oli koira, jota isä jumaloi (enemmän kuin poikaansa) ja gondolin mallinen viinakaappi, perheen ilo ja ylpeys (kunnes keksittiin plasmanäytöt). Neljäntoista vanhana Geordie oli kerran alkuillasta ulkona Newcastleen kaduilla. Perheen koira oli purrut naapuria, ja Geordien isä janosi kostoja – naapurille. Kun järjestä ja logiikasta ei ollut enää tietoaakaan, Geordie oli livistänyt ulos takaovesta. Oli kylmä ilta ja lunta maassa, ja Geordiella oli yllään vain ohut takki. Hän ei kuitenkaan halunnut olla kotona, joten hän ei kääntynyt oikealle satamaa kohti vaan vasemmalle eräälle kujalle ja luikahti sisään Newcastleen City Hallin konserttitalon sivuovesta.

Sisään päästyään Geordie kiipesi korkealle piippuhylylle, missä oli lämmintä ja mistä häntä ei hevin äkättäisi. Siellä hän sitten kyyhötti valaisinten kätköissä (ne lämmittivät mukavasti) ja mussutti kioskista kähveltämäänsä suklaapatukkaa, kun laulu alkoi. Ensimmäinen korkeuksiin kohoava ääni iski kuin nuolena Geordien rintaan, seivästi hänet aloilleen. Hän ei ollut koskaan kuullutkaan oopperasta saati sitten kuunnellut sitä, mutta

musiikki osui suoraan hänen sydämeensä. Myöhemmin Geordie sanoi televisiohaastatteluissa, että kun hän kuolisi ja hänelle tehtäisiin ruumiinavaus, hänen sydämensä ympäriltä löytyisi *La Bohème*n partituuri.

Geordie palasi kotiin pariiksi päiväksi tai pariiksi viikoksi – hän tuskin huomasi ajankulua. Sinä aikana hän laati suunnitelman. Hän ei ollut koskaan kuullut oopperasta tuolla maan koillisosassa, joten hän päätteli, ettei sinne kannattanut jäädä. Lontoo oli oikea paikka. Tottahan se oli oopperan kehto? Kaiken ylellisen kehto. Hänen piti päästä Lontooseen. Mutta koska rahaa ei ollut, juna tai bussi ei tullut kuuloonkaan. Ei siis auttanut muu kuin lähteä jalkapatikassa. Ja juuri niin hän teki. Geordie tunki reppuun niin paljon ruokaa kuin suinkin jaksoi kantaa, työnsi mukaan gondolista vohkimansa putelin ja suuntasi etelään. Matkan varrella hän kohtasi kulkurin, joka liittyi hänen seuraansa melkein koko reissun ajaksi. Kulkuri ehti opettaa hänelle kaikenlaista, mistä voisi olla kaupungissa hyötyä. Mies näytti myös, miten vaatteet pidettiin reissussa puhtaina: pyykkinarulta napattiin putipuhdaita vaatteita, ja niiden tilalle jätettiin oma likapyykki. Sama toistettiin seuraavalla sopivalla pyykkinarulla ja niin edespäin.

Lontoossa Geordie kierteli konserttisaleja (kulkuri oli antanut hänelle listan paikoista, joita sopi kokeilla) ja pääsi viimein töihin lattiamanuksi. Loppu onkin historiaa.

Janicen aviomies Mike ei ole koskaan tavannut Geordieta. Se ei silti estä Mikea puhumasta Geordiestä pubissa kuin vanhasta kaverista. Janice ei kiistä tuttavuutta toisten kuullen – ei sillä että Mike olisi siitä kiitollinen, hän

kuvittelee jutelleensa Geordien kanssa monet kerrat. Kun Mike jorisee maailmankuulusta tenorista ("oli muuten kuningattaren suosikki"), Janicea lohduttaa ajatus, että Mike ei sentään koskaan, ikinä, tule tapaamaan Geordieta. Joskus kun Mike on mennyt "heittämään kepillisen" ja jättänyt vaimonsa maksamaan laskun (taas), Janice muistelee, miten Geordie aina laulaa jotain hänen lempiaarioistaan, kun hän puhdistaa tämän uunia. Nykyään Geordie laulaa kovempaa kuin koskaan aikaisemmin, ja se on alkanut huolestuttaa Janicea, sillä hän on pannut merkille, että joskus hänen pitää huutaa saadakseen Geordien huomio ja silti tältä menee ohi osa hänen puheestaan.

Kahvittelun jälkeen Geordie ei malta olla seuraamatta Janicea ympäri taloa. Hän norkoilee ovella, kun Janice puhdistaa kamiinan ja täyttää sen sytykkeillä ja klapeilla. Geordie tuntuu kaipaavan maanittelua. Niin kookkaaksi mieheksi hän osaa olla yllättävän kaino tekemään itsestään numeroa.

"Oletko käynyt jossain?" Janice kysyy toivoen, että saisi usutetuksi Geordien kertomaan sen, minkä tämä selvästi tahtoo kertoa.

Janice osuu maaliin ensi yrittämällä, ja Geordie hymyilee hänelle leveästi. "Piipahdin vain Lontoossa. Juu, on siellä outoja hiippareita."

"Niin varmaan." Toivottavasti siinä on kannustusta riittämiin.

Onhan siinä.

"Olin metrossa, ja siellä oli yksi mulkero. Vaunu oli täynnä mutta ei ihan tukossa. Yritettiin siis kaikki vain

pärjätä. Se öykkäri tunki sisään juuri, kun ovi oli sulkeutumassa, ja alkoi soittaa suutaan...”

Geordie matkii aika mainosti öykkäriä ja saa Janicen virnistämään. Janice oli ollut oikeassa: hänen kannatti aloittaa päivänsä, koko viikkonsa, Geordiesta.

Geordien öykkäri paasaa: ”Hei älkää viittikö. Siirtykää nyt vähän pitemmälle. Tilaa kyllä riittää, jos ihmiset vähän tiivistää. Tilaa riittää. Ihan totta! Hei, älkää viittikö, eteenpäin käytävällä!”

Geordie pitää paussin varmistaakseen, että on saanut Janicen huomion. ”Silloin vaunun etupäästä kuului ääni. Toisen lontoolaisen ääni, veikkaan. No, tyyppi huutaa: ’Avaa leipäläpesi ammolleen. Eiköhän sinne mahdu meistä pari.’”

Janice nauraa höröttää.

”Se sai äijän tukkimaan turpansa.” Geordie ilahtuu Janicen reaktiosta.

Janice ei mene halpaan. Hän tietää, että Geordie se siellä metrossa huuteli. Geordie mykisti mulkeron. Geordie ei tohdi myöntää sitä, mutta Janice tietää. Hän voi melkein kuulla, miten Geordien ääni jylisee vaunussa ja miten tämän ympärillä puhkeaa kannustava naurunremakka.

Janicen reaktiosta tyytyväisenä Geordie jättää hänet hoitamaan työnsä. Janice tarttuu pölyhuiskuunsa. Pitäisikö hänelle riittää, että saa olla Geordien kaltaisten ihmisten luona? Monet hänen siivousasiakkaistaan tuovat jonkin erityisen lisän hänen elämäänsä, ja hän toivoo vaikuttavansa itsekin jotenkin pienesti heidän elämäänsä. Janicen pölyhuisku pysähtyy kirjahyllyn puolimaissa. Totta

puhuen hän ei oikein usko sitä. On kyse toisten ihmisten tarinoista. Jos hänellä on niissä oma roolinsa, se on sivuosa, avustajan paikka. Hän ajattelee taas Kansallisaarretta ja yrittää sijoittaa naisen Geordien musiikkihuoneeseen pitelemään pölyhuiskua korkealla Geordien partituurihyllyjen yllä. Riittäisikö tällainen Kansallisaarteelle? Tyytyisikö se nainen tähän? Janice jatkaa pölyjen huiskimista. Häntä nolottaa, että hän edes meni miettimään sitä.

Janice näkee Geordien uudestaan tehdessään lähtöä varhaiselle lounaalle, mistä hän sitten jatkaa seuraavaan siivouspaikkaansa. Ulkona on harmaata, ja hän tuntee kirpakan helmikuisen ilman tihkuvan sisään ovenraosta. Geordie auttaa hänelle takin ylle. ”Kiitos, tätä tarvitaan. Ulkona alkaa viiletä.”

”Pidähän huolta itsestäsi, ettet vilustu”, Geordie sanoo.

”Ei tässä mitään.” Janice yrittää uudestaan, nyt täydellä volyymilla: ”Sitä minä vain, että on vilpakka päivä.”

Geordie ojentaa hänen huivinsa. ”No, nähdään ensi viikolla. Hoida sinä vain vilustumisesi.”

Janice luovuttaa.

”Voin jo paremmin”, hän vakuuttaa aivan vilpittömästi.

Kun Geordie sulkee oven Janicen jäljessä, hän miettii, onko ihmisen elämäntarina traaginen komedia vaiko koominen tragedia.

KAKSI

Perhetarinoita

”Totta ihmeessä kaikissa kirjastoissa on kummituksia. Kaikkihan tietävät, että kummitukset tykkäävät lukea.”

Kirjaston rappusia laskeutuva nuori mies hokee sitä ihan tosissaan seuralaiselleen, noin 25-vuotiaalle tytölle. Janice toivoo, että ehtisi seurata heitä, kuulla lisää heidän keskustelustaan ja päästä perille kummituksista. Nuorukainen kuulostaa kertakaikkisen varmalta asiastaan, aivan kuin hän yrittäisi vakuuttaa ystävälleen, että linnut lentävät ja taivaalla on pilviä. Janicea kiehtoo ajatus kirjaston kummituksista. Tapaakohan hän niitä tänään? Hän pistäytyy lounasaikaan usein kirjastoon kirjanvaihtoon ja syö salaa voileivän peräseinän tuntumassa, hyllyjen väliin ahdetun pöydän ääressä.

Tänään ei näy kummituksia, pelkät siskokset vain. Kahden kirjastonhoitajan on pakko olla siskoksia. Heillä on hiuksissaan sama kastanjanruskean sävy – punervanvaaleaan sekoittuu kuparin hohdetta. Toisen siskon hiukset hipovat olkapäitä ja taipuvat sisäänpäin, toisella on pitkä letti vähän

sivulle vedettynä. Janicen mieleen tulee pikkutyttö, vaikka tuon siskon täytyy olla viisissäkymmenissä. Hänestä palmikko sopii tuolle siskolle, siihen on punottu oikein nättejä kirjavia rihmoja. Janice ei tiedä naisista juuri muuta kuin että he tosiaan ovat siskokset ja että sisaria on kaikkiaan neljä. Nuorempi sisko (hiukset auki) oli kerran sanonut hänelle: ”Äiti synnytti meitä neljä. Isä ei saanut koskaan poikaa.” Iso-sisko oli lisännyt pisteeksi iin päälle: ”Neljä, voitko kuvitella? Miesparka. Talo täynnä naisia.” Pikkusisko oli selittänyt jatkoksi, että kaikki sisaret olivat hyvin läheisissä väleissä, ja he olivat hyvin samannäköiset. ”Mutta”, isosisko oli painottanut, ”olemme kaikki ihan erilaisia.” Sisar oli nyökännyt. ”Niin, mehän olemme Nero, Nätti, Nilkki ja Nöösi.” Kumpikin sisko oli nauranut. ”Perhevitsi”, isosisko oli sanonut. ”Juu, perhevitsi”, toinen oli toistanut ja hymyillyt siskolleen.

Janice oli ajatellut omaa sisartaan ja yrittänyt kuvitella heidät kaksi samaan työhön, lajittelemaan kirjoja cambridgeläisessä kirjastossa. Hän tietää haihattelevansa – heitä erottavat tuhannet kilometrit ja jakamatta jääneet muistot – mutta hän kaivaa kuvitelmansa aina välillä esiin samaan tapaan kuin valitsee kätköistään tarinoita muisteltavakseen. Siskoksilla ei ole aavistustakaan, että hänelläkin on sisar, mutta he tietävät, että hän rakastaa kirjoja. He juttelevat hänen kanssaan hänen lempikirjoistaan. Siskokset eivät ole niitä naisia, joiden mielestä kirjastossa pitää olla hiljaa. ”Totta kai kirjoja rakastavat tahtovat puhua kirjoista”, nuorempi sisko oli kerran todennut.

Janice on yrittänyt päätellä siskojen lempinimet, mutta ei ole halunnut kysyä heiltä, koska on saattanut arvata

väärin. Mielessään hän tuumaa, että nuoremman täytyy olla Nätti ja vanhemman Nero tai kenties Nilkki. Hän on nähnyt, miten tämä tyhjentää kirjaston sulkemisaikaan kahdessa minuutissa.

Tänään siskokset tervehtivät häntä yhteen ääneen. ”Janice, kirjasi on tullut.”

Janice kertoo parhaillaan vanhoja lempikirjojaan ja on varannut Stella Gibbonsin romaanin *Cold Comfort Farm*.

Hän ottaa kirjan kauniisti kiitellen ja hoksaa kysyä: ”Onko teidän mieleenne koskaan tullut, että kirjastossa voisi kummitella?” Niin sanoessaan Janice tuntee olevansa hölmö. Miten se nuorukainen saattoi puhua aiheesta niin vuorenvarmasti?

Isosisko kurottuu tiskin ylle. ”Jopas, että satuitkin kysymään. Olet tänään jo toinen, joka puhuu kirjaston kummituksista.”

Ahaa, se nuori mies. ”Onko täällä? Kummituksia siis.”

Siskokset näyttävät miettivän asiaa vakavasti. Vanhempi sanoo: ”No, enpä tiedä. Olen joskus ajatellut, että kirjat elävät omaa elämäänsä, mutta se taitaa johtua ukko Banksista, joka ei koskaan pane kirjoja takaisin paikoilleen.” Nuorempi miettii hetken siskonsa sanoja. ”Mutta kaikkihan tietävät, että kummitukset tykkäävät lukemisesta. Joten ehkä...”

Ennen kuin Janice ehtii kysyä lisää – Mistä tiedätte? Tai kenties: Miksi kaikki muut paitsi minä tuntuvat tietävän sen? Tai: Kuulitteko te sen nuorukaisen sanovan niin? – heidät keskeyttää apua kaipaava rypäs nuoria äitejä pieno-kaistensa kera.

Janice lähtee mietteineen, romaaneineen ja juustoleipineen piilopöytänsä kirjaston perälle. Hän istuu jonkin aikaa kirja suljettuna edessään ja miettii kysymystä: Määrittyvätkö ihmisten tarinat sen mukaan, mikä on heidän asemansa omassa perheessä? Miten hänen laitansa sitten on? Janice ei suinkaan halua miettiä sitä, joten hän antautuu kuvittelemaan, miten kummitus kiertelee hyllyjä sulkemisajan jälkeen. Kuvitelma pikemminkin rauhoittaa kuin huolettaa – lukutoukkakummitus ei voi olla hullumpi tapaus. Ajatus huojentaa häntä. Janice nimittäin on huolestuja. Hänen huolenaiheidensa lista tuntuu kasvavan päivä päivältä. Hän on huolissaan valtamerten tilasta, muovikasseista, ilmastonmuutoksesta, pakolaisista, poliittisesta levottomuudesta, äärioikeistosta, äärivasemmistosta, ihmisistä, jotka joutuvat ruokkimaan lapsensa ruokapankkien muonalla, dieselautoista, siitä, pystyisikö hän kierrättämään vielä tehokkaammin. Pitäisikö hänen vähentää lihansyöntiä? Häntä huolettavat julkisen terveydenhuollon tila, nollatuntisopimukset ja se, että vielä tähän maailman aikaan monet hänen tuttunsa eivät saa sairaus- eivätkä lomakorvauksia. Hän on tavattoman huolissaan kaikista ihmisistä, joilla ei ole juurikaan vuokraturvaa tai jotka asuvat kotona liki nelikymppisiksi. Häntä huolettaa sekin, että jotkut haluavat kiusata toisia ihmisiä tai solvata kadulla jotakuta ihan vain ihonvärin takia.

Janice luki ennen vanhaan sanomalehdet ja tykkäsi ristisanatehtävistä. Nyt hän vilkaisee tablettiaan pikaisesti joka aamu ihan siltä varalta, että on sattunut maanjäristys tai joku merkittävä kuninkaallinen on kuollut. Hän ei

Voiko oman tarinansa valita?

Janice on vakuuttunut, että ihmiset oppii tuntemaan vasta heidän tarinansa kautta. Oman tarinansa hän on kuitenkin päättänyt pitää visusti salassa. Uusi asiakas, pahasuinen ja parkkiintunut rouva B kuitenkin huomaa oitis, että Janicen viilipyttymäisen pinnan alla uinuu naarastiikeri. Ja hänellä on konstinsa sen houkuttelemiseksi päivänvaloon.

Kotisiivoajan tarinat on valloittava hyvän mielen romaani, josta huokuu kauttaaltaan lämpö ja ymmärrys ihmisten monimutkaisuutta kohtaan, kun siivoajan arki kohtaa tavallisten ihmisten uskomattomat tarinat.

84.2

DOCENDO

www.docendo.fi

MIX
Paperi | Tukee
vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394

9 789528 500278